

Antonín Poštulka se narodil 6. dubna roku 1943 v Loučce u Litovel v Olomouckém kraji rodičům Antonínovi a Františce (rozená Skácelová) Poštulkovým. Otec byl vyučený obchodník a vlastnil obchod. Po roce 1948 mu byl obchod zabaven a nastoupil jako obráběč a svářeč kovů v továrně. Matka za svobodna pracovala v tiskárně. Po svatbě (1941) a po narození dětí zůstala v domácnosti.

Antonín nebyl jedináček. Měl další dva bratry a sestru, bohužel se dnešních dnů dožil jen on a jeden jeho bratr. Když byl malý, často vymýšlel se svým mladším bratrem různé vylomeniny. Například si vzali dřevěný vozík, který jim vyrobil otec, vyběhli s ním na kopec ve vesnici a rozjeli se dolů. V roce 1949 malý Antonín nastoupil na základní školu v Loučce, ale 6.-8. ročník vystudoval na Osmileté střední škole v Senici na Hané. V roce 1957 byl přijat na Průmyslovou školu v Gottwaldově, kterou úspěšně dokončil v roce 1961. Hned následující rok nastoupil na povinnou vojenskou službu, kterou absolvoval většinu času v Mikulově, takže měl krásný výhled na Pálavu. V roce 1964-65 absolvoval Pedagogické studium opět v Gottwaldově. V letech 1969-1976 dálkově studoval vysokou školu.

Během studia Průmyslové školy poznal i svou budoucí manželku Ludmilu, kterou si vzal v roce 1965. Následně se kvůli práci přestěhovali do Frýdku-Místku, kde Antonín mimo jiné v roce 1976 vedl atletické družstvo. Manželka Ludmila je v oblasti chemie také vyučená a pracovala ve Frýdku-Místku jako chemička. V roce 1967 se jim narodil první syn Jan a o dva roky později druhý syn Martin. Oba dva nejprve studovali základní školu v místě bydliště, vysokou školu absolvovali v Brně.

Na základě zkušeností Antonín dostal na konci roku 1979 nabídku k ročnímu pobytu (ovšem v rámci své práce) v tehdy se Sovětským svazem a komunistickým Československem spřátelené Angole, jako vedoucí tamní výroby a zpracovávání celulózy. Samozřejmě to byl pro něj nezapomenutelný zážitek a jako amatérský fotograf pořídil nespočet krásných fotek v té době čerstvě samostatné Angoly.

Bydleli v malém městečku jménem Alto Catumbela (s rodinou si to počestili na „Horní Katumbelovice“), které leželo na stejnojmenné řece. V tuto dobu nejen zde působilo mnoho povstalců, takže se stávalo, že s rodinou občas slyšeli střelbu, výbuchy nebo nemohli jet na výlet do některých částí Angoly. Do teď nám vypráví různé příhody například zážitky s opicemi nebo jak potkával na každém kroku nelegální destilační soupravy tamních obyvatel.

Následujícího roku v listopadu se vrátil zpět do Československa i se svou rodinou. Téměř okamžitě nastoupil na své bývalé pracovní místo a opět tvrdě budoval ve jménu socialistické vlasti. Po sametové revoluci se pro něj v podstatě nic zásadního nezměnilo. Práci měl pořád stejnou až do konce 90. let. Po přelomu tisíciletí spolupracoval s mnoha firmami až do roku 2006, kdy odešel do důchodu.

Od té doby si žije spokojený klidný život ve Vizovicích a věnuje se svým zálibám. Rád jezdí na kole, což je v jeho už docela pokročilém věku úctyhodné, věnuje se fotografování a natáčení místního folklóru. V jeho životě je rozhodně na co vzpomínat.